

ἐκδίδονται νῦν κατ' ἀντίγραφα ἀκριβέστερα τῶν προτέρων.

1.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ Γεωργίου Καμάρα. Λίθου λευκοῦ στήλῃ, μετὰ τῶν ἄκρων ἄνω ἀριστερόθεν καὶ κάτω, δεξιόθεν δὲ ἀποκεκομμένη. Ὑψος 0,68, πλάτος ἄνω 0,155, πλ. κάτω 0,195, πάχος 0,10. Ὑψος τῶν γραμμάτων 0,007-0,01.

Τ Ε Κ Α Κ Ο Π Α Θ Ι Α Ν Π Ε
 Ν Ε Ρ Α Ν Δ Ε Π Ο Ι Ω Ν Τ Α
 Ε Ι Σ Τ Α Κ Ο Ι Ν Α Τ Α Σ Π Ο Λ
 Σ Υ Ν Ε Δ Ρ Ο Ι Κ Α Ι Ο Δ Α Μ
 5 Τ Ε Σ Χ Α Ρ Ι Τ [unclear]
 Δ · Υ Π Α [unclear] Σ [unclear] Ο Ι Σ
 Τ [unclear] Α Ι Τ Ο Ι Σ
 Η [unclear] Ν Ο Σ Φ [unclear] Τ Α Ι Π Ρ
 Ε Ι Σ · Ο Ν Δ Α Μ Ο Ν Κ Α Ι Ε
 10 Γ Μ Α Τ Α Κ Α Ι Ε Π Π Ω Ι Τ Ο
 Τ Α Σ Σ Υ Ν Κ Λ Η Τ Ο Υ Τ Α Σ
 Μ Α Α Ρ Κ Ο Υ Κ Α Λ Ε Ι Δ Ι Ο
 Ω Ν Κ Α Θ Ω Σ Δ Ι Α - Υ Ψ Α
 Ε Π Ι Τ Α Ι Κ Α Λ Ο Κ Α Γ Α Θ Ι Α
 15 Γ Α Σ Ι Α Ι Σ Σ Τ Ε Φ Α Ν Ω Σ Α Ι
 Ν Α Θ Ε Μ Ε Ν Τ Α Ν Ε Ι Κ Ο Ν Α
 Π Ω Τ Α Σ Π Ο Λ Ι Ο Σ Ε Ν Ο Ι Α Ν
 Ι Ρ Α Ψ Α [unclear] Α Σ Ο Τ Ι Ο Δ Α
 20 Ι Ι Ρ Ι Ω Ν [unclear] Ν Ε Θ Η Κ Ε Α Ρ
 Α Σ Ε Χ [unclear] Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Ε Ι Σ
 Μ Α Σ Τ Ο [unclear] Φ Α Ν Ο Ν Ε Ν
 Λ Ι Σ Τ Ι Ο Ι [unclear] Ι Ν Τ Ο Ι Σ Γ
 Ν Ε Μ Ε Ι Ο Ι Σ [unclear] Σ Κ Λ Α Π Ι Ε
 Φ Α Ν Ι Τ Α [unclear] Ι Ο Π Ω
 25 Κ Α Ι Α Λ Λ Ο [unclear] Μ Θ [unclear] Ι Ρ Ο Σ Τ
 Δ Φ Κ Α Ι Τ Ο Ν Ε Π Ι Μ [unclear] Τ Α Ν
 Μ Ε Ν Π Α Ρ Α Τ Α Ν Ε Ι Κ Ο [unclear] Α Ν Α
 Κ Α Τ Α Σ [unclear] Σ Α Ι Δ Ε Ι [unclear] Ι Α Ν
 Τ Α Ν Λ Π Ι Ε Λ Ε Ι Α Ν - Ε Ρ Ι Τ Α
 30 Ε Γ Δ Ο Θ Η Κ Α Τ Α Τ Ο Υ Σ Ν Ο Μ Ο Ὑ
 Ε Π Ι Σ Τ Α Μ Ω Ν vac Μ Ν Α Μ Ω Ν

.
 τε κακοπαθίαν πε [. φα]
 νεράν δὲ ποιῶν τὰ[ν εὐνοίαν.
 εἰς τὰ κοινὰ τᾶς πόλιος οἱ]
 σύνεδροι καὶ ὁ δᾶ[μος. ἀποδιδόν]
 5 τες χάριτ[ας

δ . υπα
 τ [κ]αὶ τοῖς
 η νος ε ται πρ
 εἰς [τ]ὸν δᾶμον καὶ ε
 10 γρατα καὶ εππωιτο
 τᾶς συνκλήτου τᾶς [Ῥωμαίων;
 Μαάρχου Καλειδί[ου
 ὡν καθὼς δια[τ]ύψα
 ἐπὶ ταῖ καλοκαγαθία[ι καὶ εὐερ]
 15 γασία στεφανῶσαι [δὲ αὐτὸν χρυσῶ στεφάνῳ καὶ ἀ]
 ναθέμεν τὰν εἰκόνα [. ἐν ἐπιφανεστάτῳ τῷ]
 πῳ τᾶς πόλιος ἐν Οἰαν[θείᾳ;
 γράφα[ντ]ας ὅτι ὁ δᾶ[μος ὁ Μεγαρέων. τὸν δεῖνα]
 ηρίων[ος ἀ]νέθηκε ἀρ[ετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας]
 20 ἄς ἔχ[ων δ]ιατελεῖ εἰς [αὐτὸν
 μας τὸν στέφανον ἐν [πᾶσι τοῖς ἀγῶσι οὐς ἀ πό]
 λισ τίθ[ητι κα]ὶ [ἐ]ν τοῖς Π[υθίοις καὶ]
 Νεμείοις καὶ Ἀσκαπιδί[οις] ἀγῶνι στε]
 φανῆτα[ι τοπω
 25 καὶ ἄλλο[ι ἀγ]κθ[οῖ] πρὸς [. ἐλέσθαι
 δὲ καὶ τὸν ἐπιμ[ελή]ταν
 μὲν παρὰ τὰν εἰκό[να] ἀν
 κατασ σαι δὲ
 τὰν ἐπ[ιμ]έλειαν [π]ερὶ τα
 30 ἐγδοθῆ κατὰ τοὺς νόμο[υς
 ἐπιστάμων μνάμων

Οἱ χρόνοι τοῦ ψηφίσματος τούτου τὸ α^{ον} ἡμισυ τοῦ α^{ον} πρ. Χρ. αἰῶνος. Εἰς τοῦτο ἄγουσιν ἡμᾶς τὰ σχήματα τινῶν γραμμάτων, ἅπερ δὲν εἶνε σταθερὰ ἀλλὰ ποικίλλουσιν, οἷον τοῦ κάππα κ καὶ Κ, τοῦ πι Π καὶ Π, τὰ ο Ο, ἀπαξ μικρά, ἀπαξ μεγάλα, τὸ προσγραφόμενον ἰῶτα ἀπαξ παραλείπεται (ἐν στίχῳ 17, ἔνθα ἀναμφίβολος συμπλήρωσις τῷ πῳ.) (1). Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἄγει καὶ ἡ μνεία τοῦ Μ. Καλειδίου.

Ἡ ἀπολεσθεῖσα ἀρχὴ καὶ οἱ στίχοι 1-3 τοῦ ὑπολειφθέντος κειμένου περιέχουσι τὸ αἰτιολογικὸν μέρος τοῦ ψηφίσματος.

Στ. 10. εππωιτο. κείται πάνυ σαφῶς ἐπὶ τοῦ ἐκτύπου.

Στ. 11. σύγκλητος. ἡ λέξις, ὅσον ἐγὼ οἶδα, ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, σημαίνει μόνον τὴν Ῥωμαϊκὴν γερουσίαν.

(1) Περὶ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων ἐν τοῖσι τοῖς χρόνοις ἴδε τὰ λεγόμενα ἐν τῷ καλῷ βιβλίῳ τοῦ Reinach «Traité d'épigraphie grecque», σ. 204-5.

Στ. 12. Μάρκος Καλειδίος. Πρόσωπον γέρον τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρεται πλεονάκις ὑπὸ Κικέρωνος ὡς ἔξοχος ῥήτωρ (Brut. 79. 80). Οὗτος ἦτο πραιτωρ ἐν ἔτει 697/57 (Post red. in Senat. 4. 22). Ἐν ἔτει 700/83 εἶπε λόγον ὑπὲρ τῶν Τενεδίων (Ad Q. frat. II 9. Pauly, Realencyclor. M. Calidius), ἐκ τούτου δὲ δυνάται τις νά ὑποτίσῃ ὅτι οὗτος εἶχε πρότερον ἐπισκευθῆν τὴν Ἀνατολὴν καὶ πιθανῶς καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ τρόπος τῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος διὰ δύο α ἀπαντᾷ ἐν ἑλληνικαῖς ἐπιγραφαῖς τῆς ἀρχῆς τοῦ 6^{ου} αἰῶνος πρ. Χρ. Παραδειγμα πλησιέστατον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς παρέχει ἡ ἐξ Ἄργους ἀγάλωσσοσ ἐπιγραφῆ (Le Bas, Mégaride 124) εἰς τιμὴν τοῦ ὑπάτου Κοῖντου Μακαρίου Κοῖντου υἱοῦ Ῥηγός, οὕσα τοῦ ἔτους 686/67. Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατῶν ἤρξαντο πάλιν νά γραφῶσι δι' ἐνός α [πρὸς τὴν ἐν Γυθείου ἐπιγραφὴν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀγρίππα «Μάρκου Ἀγρίππαν τὸν αὐτῆς εὐεργέταν ἅ πόλις» Le Bas 243b).

Στ. 16. Μετὰ τὸ εἰκόνα ἡδύνατο νά κῆται καὶ τελείαν ἢ γραπτὴν ἢ τι τοιοῦτο γενικώτερον. Ἡ

πραιτέρω δὲ συμπλήρωσις τοῦ στίχου τούτου ἀντι ἐν ἐπιφανεστάτῳ τῷπω, ἡδύνατο νά εἶνε καὶ ἐν ἐπισημοτάτῳ τῷπω.

Στ. 17. οἶα κείται σαφῶς ἐπὶ τοῦ ἐκτύπου. Μετὰ τὸ α φαίνεται ἐν μέρει γράμματος Ν ἢ Μ. Ἡ δοθεῖσα συμπλήρωσις *Οἶα[θεῖα]* εἶνε βέβαια οὐδὲν πλέον ἢ εἰκασία.

Στ. 21. Τὴν συμπλήρωσιν τοῦ στίχου τούτου θεωρῶ ἀναμφισβήτητον. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐπιγραφὴ θά εἶχεν ἐν ἐκάστῳ στίχῳ ἀνά 35 περίπου γράμματα.

2.

Ἐν οἰκίᾳ Σπύρου Τικᾶ. Τιμάχιου ἐπιγραφῆς ἐπὶ λευκοῦ λίθου πολὺ ἐθραμμένον. ΤΨ. 0,39. πλάτ. 0,44. Γραμμάτων ὕψ. 0,007-0,01. Οἱ στίχοι 1-15 τοῦ ἡμετέρου κειμένου ἐξεδόθησαν ἤδη ὑπὸ Ἰω. Schmidt ἐν τ. Mitth. d. D. A. I. VI, σ. 352 (4). Ἦτο δὲ ἡ ἐπιγραφὴ, ὅτε ὁ Schmidt τὴν ἀντίγραφον, πληρῶστερα ἔθεν ἀνέγνῃ ἐν ἀρχῇ τρεῖς στίχους περιπλέον, οἵτινες μετὰ τῶν ἡμετέρων 21 ποιοῦσιν 24. Ὅθεν εἰς ἀγκύλας τετραγώνους περιγράφω τὸ μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, ὅπερ νῦν ἐξέλιπεν.

1 [O.]
[ΜΟΥΣΤΕΣ]
[ΤΑΝΑΓΡΑΙΩ]
[ΦΑΝΩΙΚΑΙΕ]ΙΚΟ
5 [ΞΑΠΟΣΤ]ΟΛΗΣΤ.
[ΧΟΥ·Α[Ι]ΣΤΕΦΑΝΩ./
ΥΝΗΗΠΕΠΟ[Φ]ΑΙΡ/
ΚΑΙΤ·ΝΓΙΑΜ[Φ]ΤΗΔΙ
ΤΙΤΩΙΣΥΝΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΙ
10 ΣΑΙΔΕΤΟΥΣΣΤΕΦΑΝΟΥΣΕ
ΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΕΝΤΩΙΑΙΩΝΙΤ
ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΑΦΑΙΩΙΕΙΝ[Α][Δ]Ε
ΩΣΗΜΩΝΚΑΙΑΥΤΟΥΣΚΑ·ΕΚΓΟΝΟΥΣ
ΚΑΙΙΣ[Φ]ΕΛΕΙΑ[Φ]Α[Φ]Τ[Φ]ΕΜΟΥΚΑ[Φ]
15 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙ[Φ]Ο[Φ]ΓΡΑΚΑΙΤ[Φ]ΑΠΑΝ
ΚΑΙΕΥ[Φ]ΕΙΓΕΤ[Φ]ΙΣΠΟ·ΕΡΣΥΙΙ·ΧΕΙ
ΠΡΟΣΤΕΤ[Φ]ΥΝ[Φ]ΑΙ
ΡΩΜΑΙΟΥΣΑΙ·ΓΡΑ·Λ[Φ]ΟΝΙ[Φ]ΟΙ

(1) «Τιμάχιον τιμαχέος ἡμετέρου; στίχον 24. ἐκ τῶν μέσων περιπέου τοῦ β^{ου} πρ. Χρ. αἰῶνος. Τὰ γράμματα πολλαχῶς ἐθραμμένοντα. Ἐνεκα ἐλλείψεως χρόνου διεκόσμη τὴν ἀντίγραφον. Τὰ ἐλλειπόντα γράμματα ἐν τούτῳ ἰσοκρίτους στίχους πρὸς τὴν τιμὴν καταπλήσων ἀνεγύ-

πτρα, ὅστε ἐν τούτῳ τελευταῖος μόνον ἐν ἡ δύο γράμματα λείπουν. Τὸ μέρος τοῦ στίχου ἀπαλλοῦ ὀρίζεται διὰ τοῦ 14^{ου} στίχου. Ἐὰν θῆ ἑλπίς συμπλήρωσις ἐν ἑνὶ δυνατῇ ἢ εἰρήσῃσιν καὶ μετὰ τῆν καὶ πάλιν κτλ.» Mitth. σ. 352.

20 ΚΑΙΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΝΤΩΙ ΕΣΤΑΤΩΙ.. ΠΩΙΤΗ
 ΣΥΝΕΔΡΙΟΝΙ ΑΙΤΟΝ... ΟΝ ΜΕΓΑΡΕΩ ΙΑΙΠΛΙ
 ΤΟΥ ΗΙ ΙΑΑΝΑΓΡ... ΙΠΑΡΑΥΤΟΙΣ ΕΝΤΩΙ ΕΠΙΦΑ
 ΛΕΩΣ· ΚΑΙ Ο ΠΩΣΟΙΣ ΤΕ... Ν ΑΓ... ΕΥ... ΩΣΙΝ ΕΝΤΩ
 ΔΟΥΝ ΛΙΔΓ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΞΕΝ... ΤΑ ΕΚΤΩΝ ΝΟΜ
 ΠΙ ΞΕΝΙΑ ΕΙΣ... Ο... Ρ... ΤΑ ΝΕΙΟΝ Ε... Ι... Τ... Ο

1 ο
 μουστες
 Ταναγραϊώ[ν χρυσῶι στε]
 φάνωι και εικό[νι εἰ]
 5 ξαποστολῆς τ[οῦ? εἰ]
 χου[σ]αι στεφανῶ[σαι
 [σ]ύνη ηπεπο[ίη]ται [. στεφανῶσαι δέ]
 και τ[ὸ]ν γραμ[μα]τῆ δι
 πι τῶι συνπραγματεύον[τι ἀναγορεύ-
 10 σαι δέ τοὺς στεφάνους εἶν πάσι τοῖς ἀγῶσι οὓς ἡ πόλις ἡμῶν τίθητι
 ὁμοίως δέ και ἐν τῶι ἀγῶνι τ[ῶν
 τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Δηλίωι. Εἶναι δέ [αὐτοὺς προξένους και εὐεργέτας τῆς πόλε-
 ως ἡμῶν και αὐτοὺς και ἐκγόνους [αὐτῶν εἶναι δέ αὐτοῖς
 και ἰσοτ]έλεια[ν κ]α[ι] π[ο]λέμου κα[ι] εἰρήνης και κατὰ γῆν και κατὰ θάλασσαν
 15 και τᾶλλα φιλ[άν]θ[ρ]ωπα και τί[μι]α πάν[τα] ὅσα και τοῖς ἄλλοις προξένοις
 και εὐεργέ[ταις τῆς πόλ]εως ὑπ[άρ]χει
 προστετ υν ι
 Ῥωμαίους ἀ[να]γρά[ψ]α[ι] τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λευκοῦ λίθου
 και ἀναθεῖναι ἐν τῶι [ἐπιφαν]εστάτῳ [τό]πωι τῆ[ς] πόλεως τὸ δέ
 20 συνέδριον και τὸν δῆμον Μεγαρέω[ν
 τὸ ψήφ[ισμ]α ἀναγρ[άψα]ι παρ' αὐτοῖς ἐν τῶι ἐπιφα[νεστάτῳ] τόπῳ τῆς πό-
 λεως :- και ὅπως οἱ στέ[φα]ν[οι ἀν]αγ[ορ]ευ[θ]ῶσιν ἐν τῶι [. τῶι ἀγῶνι
 δοῦναι δέ αὐτοῖς και ξέν[ια] τὰ ἐκ τῶν νομ[ίμων] καλέσαι δέ αὐτοὺς εἰ]
 πι ξένια εἰς [τ]ὸ [π]ρ[ο]τανεῖον

Ἡ ἐπιγραφή παρέχει ψήφισμα εἰς τιμὴν πλειόνων προσώπων και εἶνε τῶν πρ. Χρ. Ῥωμαϊκῶν χρόνων, γεγραμμένη τῆ κοινῇ διαλέκτῳ. Καὶ ἐν ταύτῃ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἀσταθές. Δὲν λαμβάνω δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑπ' εὐθύνην μου τὴν ὀρθότητα τῶν τοῦ Schmidt ἀναγνώσεων ἐν τοῖς νῦν ἐκλιποῦσι στίχοις.

Στ. 10. Τὴν συμπλήρωσιν θεωρῶ ἀναμφήριστον.

Στ. 12. Καὶ αὕτη ἡ συμπλήρωσις ἀναμφήριστος, ἀλλὰ τὰ γράμματα ἐν τῷ στίχῳ εἶνε πολὺ πλείονα.

Στ. 15. Ὁ Schmidt οὐκ ὀρθῶς ἐν ἀρχῇ ἀνέγνω: και κατὰ θάλασσαν.

Στ. 24. Μετὰ τὰ εἰς τὸ πρυτανεῖον φαίνεται ὅτι δὲν ἔκειτό ποτε τὸ στερεότυπον ἐς αὐρίον.

Ἐν ἀμφοτέραις ταύταις ταῖς ἐπιγραφαῖς μνημονεύονται πολλαὶ Μεγαρικαὶ ἀρχαί, οἷον οἱ σύεδροι και ὁ δῆμος, γραμματεῦς, ἐπιστάμων, μράμων, ἐπιμελητής. Οἱ σύεδροι και ὁ δῆμος ἀπαντῶσι ἐν ἐπιγραφῇ Μεγάρων ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ β^ο τόμῳ τοῦ Ἀθηναίου ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Α. Κουμανούδη (1). Ὁ Gilbert ἐν Hdb. d. griech. Staatsalterthümer II, σ. 316 λέγει, ὅτι κατὰ τοὺς ὀψιατέρους χρόνους ἐν ἐπιγραφαῖς οἱ σύεδροι εἶνε ἀντι

(1) Φαίνεται ὅτι ὁ Gilbert καθ' ὄλου δὲν ἤξευρεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν.

το παλαιότερο ὀνόματος βουλῆ. Γραμματεῖς δὲ ἐν ταῖς ἐκ Μεγάρων ἐπιγραφαῖς ἀναφέρονται δύο εἰδῶν, γραμ. βουλῆς καὶ δόμων καὶ γραμ. τοῦ δήμου, οἱ ὅποιοι πιθανῶς ἦσαν διάφοροι, κατὰ τὸν Foucart ἐν ταῖς ἐρμηνείαις αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς Μεγαρίδος Le-Bas, Mégaride, σ. 13. Ἐναντίας δὲ γνώμης εἶνε ὁ Gilbert ἐν Hdbel, σ. 72. Πότερος τῶν γραμματέων νοητός ἐν τῇ δὲ τῶν ἡμετέρων ἐπιγραφῶν, ἀδῆλον. Ἐπισημαίωμι δὲ καὶ μνῆμων νῦν πρώτων ἐν Μεγάρῳ ἐμφανίζονται. Χωρὶς νὰ πολυλογήσω περὶ τῆς σημασίας τούτων, ἀναφέρω τοὺς ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ συγμεινόμενος (Latschew Inscrip. orae septentr. in 185. Dittenb. 252.

Foucart, Bull. V, p. 70 x. ἐξ. Πρὸς Latschew, Bull. IX, 265 x. ε. La constitution de Chersonesos (1). Οἱ δὲ ἐπιμεληταὶ δὲν ἔγρουσι σημασίαν ὡς ἀρχῆ, ἐπειδὴ αὐτοὶ συγχάαις ad hoc διορίζοντο, ὡς π. γ. καὶ ἐν Χερσονήσῳ. Ἴδε τὸ μνημονευθὲν τοῦ Latschew ἀφῆρον τὸ ἐν Bull. IX, σ. 296.

3.

Μεγά λευκὸν μάρμαρον πρὸ τῆς κλίμακος τῆς ἀγορῆς εἰς τὸ ὑπέγειον τῆς οἰκίας τοῦ Γεωρ. Δάλλα. Μῆκος τῆς πλευρᾶς τῆς ἐγούσης τὴν ἐπιγραφὴν: 1,18, πλάτ. 0,23. Ὑψος γραμμάτων 0,027-0,03.

— ΤΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑΣ ΕΒΑΣΙΟΝ —
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΜΕΙΝΙΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΤΕ
 ΕΒΔΟΜΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟ ΔΕΚΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ
 ΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τιβέριον Κλαύδιον Καίσαρα Σεβαστόν [Γερμανικόν
 Ἀρχιμῆρα μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ τε;
 ἐβδομον, αὐτοκράτορα τὸ δωδέκατον, ὑπα-
 τον τὸ τέταρτον, πατέρα πατρίδος

Τὸ ἐν τελεί τοῦ 6^{ου} στίχου τε δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ἐξηγήσω ἢ ἐκλαμβάνω αὐτὸ ὡς κατὰ παραδρομὴν γρασθὲν ὑπὸ τοῦ λιθοξόου, ἀρσιμένου νὰ γραφῆ τὴν λέξιν τέταρτον. Ὁ δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ αὐτοκράτωρ εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ Κλαύδιος, ὅπερ βεβαιοῦται πρώτον ἐκ τοῦ ἐπὶ τὸ χάσμα τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ 6^{ου} στίχου ἀναπληροῦται ὅλον διὰ τῶν: Τιβέριον Κλαύδιον], ἔπειτα διὲ τοῦ ἐπὶ τῇ δωδεκάτῃ ἀνακίρῳ αὐτοῦ ὡς αὐτοκράτορος καὶ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ὑπατείας του συμπίπτουσι μετὰ τῆς ἐβδόμης αὐτοῦ δημαρχικῆς ἐξουσίας τῷ 47 μ. Χρ. ἔτει. Τραχύτη δὲ σύμπτωσης ἐπὶ ἄλλου αὐτοκράτορος δὲν ἐπαναλαμβάνεται. Ὁ Κλαύδιος, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶχεν ὡς προνοούμενον τὸν τίτλον αὐτοκράτορος (βρα Eckhel Doctr. Num. vet. VI, σ. 247. Suet. vit. Claud. 12). Καὶ τοῦτο συμφωνεῖ μετὰ τὴν ἡμετέραν ἀναπλήρωσιν τοῦ μικροῦ χάσματος τοῦ 6^{ου} στίχου. Οὐδὲν ἄλλο ὄνομα, οὐ θὰ προηγήτο τὸ αὐτοκράτορα, ἡδύνατο νὰ γραφῆ ἐν τῷ χάσματι. Κατὰ δὲ τὴν πρόσληψιν τῆς προσηγορίας αὐτοκράτορος ὁ Κλαύδιος ὑπερέβαλε πάντας τοὺς ἄλλους αὐτοκράτορας,

διότι τὸν τίτλον τοῦτον ἀνευ λόγου πλεονάει ἐν τῷ ἔτει ἐλάμβανεν (βρα Δίωνα Κάσ. LX, 8. LX, 21. Eckhel, ἔ. ἀ. VI, σ. 248). Τοῦτο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ἐπιβεβαιοῦται, ἐξ ὧν μανθάνομεν ὅτι μόνον ἐν ἔτει 47 [εἰς ὃ ἔτος καὶ ἡ ἡμέτερα ἐπιγραφὴ ἀνήκει] τὸν τίτλον τοῦτον πλεονάει ἐλαβε. Imp. XII (ἡ ἡμέτερα ἐπιγρ. καὶ ἡ παρὰ τῷ Orelli καὶ Henzen ἀρ. 331) Imp. XIII (ἐξ ἐπιγραφῆς ἀμαρτύρητον), Imp. XIV («ex numis» Eckhel, VI, σ. 249) Imp. XV (CIL. VI, 918). Πότε δ' ἔλαβε τὸν τίτλον Imp. XII, ἀδύνατον νὰ ἔρσθῃ, διότι

[1] Ὁ Latschew περὶ τῶν ἐν ταῖς Χερσονήσῳ ἐπιγραφαῖς συμμεινόμενων λέγει τὰς: La préposition σύν, qui entre dans l'ensemble de leur nom, nous les fait considérer comme membres d'un collége, dont le président devait porter le titre de μέγιστος. Ἐνθε ἀνωτ. σ. 296. Ἡ Χερσονήσος ἦτο, ὡς γνωστὸν ἀποικία τῆς ἐπὶ τῶν Μεγαρίων κτισθείσης Ἡρακλείας τῆς κοιτιχῆς. Ὁνόματα ἀρχόντων ἔχοντα ὁμοίαν τὸ μέγιστος ἀπαντοῖσι καὶ ἀλλοῦθ, ἦτοι ἐν Ἀλαριανῶν προνομίῳ, συμπεριλαμβανέσας (Ditt. 321), ἐν Σιμακόῳ προνομίῳ (Bull. VII, σ. 489-491), ἐν Γόρτυν μνημονέσας ἐν τῇ τῶν νόμων ἐπιγραφῇ (πρὸ Böheler u. Zittelmann, Das Recht v. Gortyn σ. 54), ἐν Ἀλαριανῶσιν καὶ Ἰαλῶσιν μνημονέσας (Ditt. 5. 77), πρὸ Ἀριστοῦ Πολύτ. VII, 8 καὶ Πλάτ. ἐν ἀρχῇ Συμποσιακῶν.

υπάρχουσι δύο επιγραφαι ἀντιφάσκουσαι ἀλλήλαις.
Ἐν τῇ μιᾷ: trib. pot. VI (= ἔτ. 46) Imp. XII
(Ostia. Henz. 5078), ἐν τῇ ἄλλῃ: trib. pot. VII.
Imp. XI. (Inscr. Neap. 6265).

Περὶ τοῦ πατρὸς πατρίδος ἴδε Δίωνα Κάσ. LX,

3. Eckh. VI, σ. 239. Acta fr. Arval. CIL. VI, 2032.

4.

Φαῖον μάρμαρον, παρὰ τὸν αὐλιον τοῖχον τῆς
οικίας Γεωργίου Πανάγου. Ὑψ. 0,63, πλ. 0,60.
πάχ. 0,29. Ὑψ. γραμ. 0,025-0,03.

a

b

// ΟΝΔΙΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
 // ΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝΠΥΘΙΟΛΠΑΝΕΛΛΗΝΟΝ
 // ΟΝΕΑΥΤΩΝΚΤΙΣΤΗΝΚΑΙΝΟΜΟΘΕΤΗΝΚΑΙΤΡΟΦΕΑ
 ΥΠΟΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΙΣΥΛΙΟΥΚΑΝΔΙΤΟΥΤΟΥΚΡΑ
 ΓΙΣΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΑΙΣΧΡΩΝΟΣ
 // ΟΥΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΔΥΜΑΝΕΣ

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἔσ' τεμάχιον εἶνε ὁ ἀρ. 48 τῆς
τοῦ Le Bas Συλλογῆς. Ὁ δὲ Foucart ἐν ταῖς ἐξηγή-
σεσιν εἰς τὰς τοῦ Le Bas ἐπιγραφάς, Megaride 48,
λέγει τάδε: «j'ai copié à Mégara le fragment de
gauche qui par le nombre et la disposition des
lignes, correspond exactement au fragment du N°
48; il est probable que ce sont deux morceaux
de la même dedicace, dont l'un a été transporté
à Egine, tandis que l'autre a été laissé à Mégare».

Ἄν ὁ Lebas εἰς τὸν ἀρ. 48 ὀρθῶς ἐδήλωσεν, ὅτι
τὸ τεμάχιον β τὸ εὐρισκόμενον ἐν Αἰγίνῃ εἶνε ἐκ
λευκοῦ μαρμάρου, τότε ἀνήκει εἰς ἄλλην ἐπιγρα-
φήν· διότι ὁ ἡμέτερος λίθος εἶνε φαιόχρους. Ἀλλὰ
δυνατὸν ἢ δήλωσις τοῦ Le Bas νὰ εἶνε ἐσφαλμένη.
Πάντως δὲ τὰ δύο τεμάχια παρέχουσιν ἐν ὅλον καὶ
ἀναπληροῦσιν ἀλλήλα ἀμοιβαίως. Ἐκδίδω δὲ ἐγὼ
τὸ τεμάχιον α ἐνταῦθα, διότι παρὰ τῷ Le Bas μόνον
γράμμασι τῆς τροχάδην γραφῆς ἐξεδόθη. Καὶ ἡ
ἀναφορὰ δὲ εἰς τὴν «Expédition de la Morée», ἣν
ποιεῖ ὁ Le Bas ἐν τῇ εἰς τὸ κείμενον τοῦ ἀρ. 48 ση-
μειώσει, εἶνε ψευδής.

5.

Πρὸς τῷ βορείῳ τοίχῳ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγ.
Δημητρίου. Ὑψ. 0,69. πλ. 0,37. Ὑψ. γραμ.
0,035. = CIG. 1063. «ex schedis Ambrosianis
Murat.»

ΑΓ. ΘΗΤΥΧΗ
ΗΚΛΙΟΔΗ
ΥΣΤΕΙΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1886.

ΕΙΝΟΙΙΕ
Ν-ΑΡΤΕΜΙ
ΩΤΕΙΡΑΣΕΥΣ
ΙΛΣΕΝΕΚΕΝ
ΙΣΛΟΤΕΙΛ
[ΙΑΣ]

Ἄγ[α]θῆ τύχη
[ἢ βουλ]ῆ καὶ ὁ δῆ-
[μος Φαιο]υστείν-
[αν Ἄντων]εἰνου ἰε-
[ρεία]ν Ἀρτέμι-
[δος Σ]ωτείρας εὐσ-
[εβεί]ας ἔνεκεν
[κα]ὶ [φ]ιλοτεμ-
[ίας].

Ἐνόμισα ἀναγκαῖον νὰ μετεκδώσω ταύτην τὴν
ἐπιγραφὴν, διότι τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ ἡ
αὐτῶν εἰς στίχους διανομὴ ἐν τῇ παλαιᾷ ἀντιγραφῇ
δὲν ἀπεδόθησαν κατὰ τὸ ἀληθές.

6.

Λευκὸν μάρμαρον πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Παπᾶ
Φράγκου. Ὑψ. 0,625. πλ. 0,475. Γραμ. 0,025.

ΑΝΑΞΙΣ
ΑΘΑΝΙΩ.ΟΣ
Ἄναξις
Ἄθανιώ[ν]ος

Τὸ Ἄναξις δύναται νὰ εἶνε καὶ ἀνδρὸς ὄνομα
καὶ γυναικός. Ἴδε Λεξικ. Pape-Benseler ἐν λ.

15

7.

Ἐν τῷ ὀμαρχεῖῳ. Ἄνω μέρος στήλης μετ' ἀκρωτηρίου καὶ ρόδακος. Τὸ ὄλον ὕψος 0,35. Ὑψ. τοῦ ἀκρωτηρίου 0,28, πλ. ἀκρωτηρίου 0,57, πλάτ. τῆς στήλης 0,52. Γραμ. 0,02.

ΤΕΙΛΩ. ΕΒΑΦΗΘΝΟΣ Τιμὴ Ἐβαφῆθνος
ΧΑΙΡΕ χαίρε

Ἄμφότερα τὰ ὀνόματα λείπουν ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ.

Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ δημαρχεῖου διατηρεῖται καὶ ἐν μέγα λίθῳ ροδογράου ἀγγεῖον, τέχνης καλῆς Ῥωμαϊκῆς. Αἱ λαφαὶ τοῦ ὀρειοειδῆς περιβάλλει δὲ αὐτὸ διάμεσον ζώνη ἔχουσα πολὺ κομψὸν κόσμημα, ὅπου συνγὰ ἐν τοῖς τοῦ εἰδους τοῦτου ἀγγείους βράται. Τὸ λοιπὸν μέρος πληροῦσι τὰ φά.

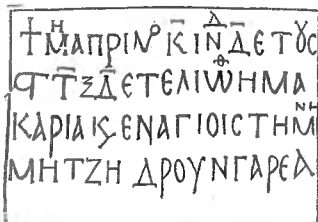
Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1886.

A. STSCHOUKAREFF

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΙ

Κατὰ τὰς πέρισι γενομένης ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἀνασκαφῆς ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐμπροσθεῖσης παλαιᾶς ἀγορᾶς ἀνευρέθη μεταξὺ τῶν ἐρείπειων τοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου χριστιανικοῦ ναοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι μὲν τῆς ζωοδόγου Πηγῆς τιμωμένου, κοινῶς δὲ τῆς Μεγάλης Παταρίας ἐπικαλουμένου, στήλη περιφερῆς μήκους μὲν 1,02^{τ.μ.}, διαμέτρου δὲ 0,28 τετραυσιμένη περὶ τὴν βάσιν, ἀνωθεν δὲ κυματίων φέρουσα. Ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπάρχουσι τρεῖς ἐπιγραφαί, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιέχεται ἐντὸς τετραπλεύρου χαράγματος, ὑποκάτωθεν δ' αὐτῆς ἡ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη ἐν τῷ ἀντιθέτῳ μέρει τῆς στήλης. Ταῦτας λοιπὸν ἐκδοῦς ὡς παρέχω ὀλογράφως τὰς ἐξ ἔθους τῆς τῶν Βυζαντινῶν γραφῆς συνεπτυγμένας λέξεις (1).

A'.

(1) Τούτων ἀπόγραφα λαβόν καὶ ὁ τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας

† Μνη Ἀρκάδιος κ' ἰδιωτικῶνος δ' ἔτος
σεεβ' ἰτελωθ(η) ἡ μα
κκρια κ(α)ι ἐν ἀγίους τη(μωμ)η-
Μητ(η) Δρουνηγάρια.

Τὸ σσημασκόμενον ἐν τῇ ἐπιγραφῇ 6364 ἔτος τῆς κοσμογονίας προσπίπτον ἔχει τὸ 856 σωτήριον. Παράξενον δὲ φαίνεται τὸ κύριον ὄνομα *Μητ(η)*, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν *Σημειώματι* τοῦ οἰκουμηνικοῦ πατριάρχου Ἀλεξίου τοῦ Στουδίτου τῷ 6546 († 1038) ἔτει ἐκδομένου, πλὴν ὅτι ἰωτογραφεῖται ἐν αὐτῷ ἡ ἄρχουσα συλλαβὴ (1). Ἔστιν ἀρὰ γε παρασθορὰ αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου *Μίμκα* (2) εἶπε *Μίμκη*, ὡς ἔχει ἐν ἐπιγραφῇ ἀττικῇ (3), ἢ τὸ θηλυκὸν τοῦ ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ μέλιστα Βαλλὰδι εἰσαγμένου κατὰ συγκοπὴν *Μήτρος* (= Δημητρίος), καὶ καθ' ὀποκορμιὸν *Μήτσος*, τούτεστι Δημητρία;

Καὶ φημι κἀπόφημι, κοῦκ ἔχω τὰ φά.

Τὸ δὲ Δρουνηγάρια (κατὰ τὴν μέχρι πρό μικροῦ παρὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἰθαγενεσί τοῦ τῆς Παλλάδος ἀστεος διασωζομένην προφορὰν ἐνίων τῶν εἰς τὰ θηλυκῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων, ὡς ἐν παρα-

ῖοις Γ. Δαμασκῆος ἀπέστειλε εἰς Σουεῖας, ὡς εἶμι, τὸ γνωστὸν ἔραση καὶ ἔρασητῆ τῶν τῆς χριστιανικῆς τέχνης ἀρχαιοτήτων μαρτυροῦ Μισοδ (Bate), ἀλλ' ἔβηλον ἀν ἰθρησοῦθῶσαν κού.

(1) Ἰδὲ Ῥάλλη καὶ Ποτῆς *Σύστημα τῶν θῶων καὶ ἰερ.* Καν. τῶμ. Ε', σελ. 37, καὶ Migne *Ἐλλην. Παρολογ.* τῶμ. ΡΙΘ', σελ. 745.

(2) Πλουτάρχ. *Γοναίαι.* Ἀρετ. α'. Δι' ἐνός δὲ κ γράφαται παρὰ τῷ Ὑπερίῳ ἐν τῷ Ὑπέρ Μίμκας [Πολυδ. Ὀνομ. Ι', 39].

(3) C. I. G. ἀριθ. 970.